

HET STREVEN VAN DE ORDE DER VERDRAAGZAMEN

31 juli 1953.

Goedenavond vrienden.

Ik moet u natuurlijk weer beginnen te vertellen dat wij niet alwetend zijn, de meesten van u die weten dat nu al, omdat wij het uit den treure moeten herhalen, maar het is toch altijd weer nodig om de nadruk er even op te leggen. En omdat we niet alwetend zijn kunnen we ook fouten maken. Gezien die toestand vinden we het al heel erg prettig als u niet alleen toevoert, maar actief meewerkt door het gesprokene zelf kritisch te beschouwen daar waar het voor u van belang is. En wanneer u ons wilt zeggen: "vriend daar is het niet in orde, wat jullie daar zeggen", onverschillig welke spreker u treft, wij zullen u daar allen dankbaar voor zijn.

Nu moet u niet denken dat we het dan meteen met u eens zijn, wat dat betreft zijn we net als mensen, vaak erg verknocht en gehecht aan onze eigen opvattingen.

Maar ik geloof toch wel te mogen zeggen dat wij voor een redelijk argument altijd openstaan.

En daarmee heb ik dan het obligatoire deel van de avond volbracht en kunnen we eigenlijk nu werkelijk beginnen, en dat kan ik niet doen zonder eerst eens als het ware rond mij te kijken.

Er staan bloemen, bloemen die een symbool zijn van de vreugde van het getij van de zomer. Weet u vrienden, uw zomer kent veel wisselvalligheden, zo kent ook de zomer van de geest vele wisselvalligheden, ze kent evengoed als u stormen, regenvlagen en onweer.

Maar u weet allemaal dat een goed onweer zo nu en dan de lucht reinigt, het leven weer eens zo levenswaard maakt. En ik kan u dan wel vertellen dat in de tijd dat wij door omstandigheden, niet in direct contact met u kunnen treden hier in deze kring en op deze wijze, dat er nog een aardig buitje los zal breken, maar onthoudt, het is maar een zomerbuitje, de lucht wordt gereinigd, wordt klaarder gemaakt. De komende tijd brengt nog veel schoons en daarom, geniet deze tijd van het leven, hebt uw ogen open voor al datgene wat u - ondanks de onaangename regenvlagen zo nu en dan - geboden wordt.

En nu ga ik toch werkelijk over tot mijn eigen onderwerp. Wij hebben verschillende malen gesproken, soms met uw stilzwijgende goedkeuring, soms met uw stilzwijgende afkeuring, over allerhande richtingen in deze wereld, we hebben als het ware getracht om de idealen van de mensheid onder de loep te nemen, en ik geloof niet dat dit geheel compleet zou zijn als we niet ook nog ons eigen streven - dat voor ons toch ook van zo'n groot belang is, onbelangrijk als het moge schijnen in de grote wereld - als we ook dat nog eens een keer nader beschouwen. Uit de aard der zaak is onze Orde slechts een verschijningsvorm van een grotere macht en een groter vermogen, dat hebben we al eens eerder verteld en ik wil daar dan ook niet verder op in gaan. Maar wat is de grondslag waarop wij trachten te bouwen?

Wij bouwen, mijn vrienden, niet op een organisatie, hoe straf of hoe slap die organisatie dan ook is, zij kan alleen maar een uiterlijke vormgeving zijn. En een uiterlijke vormgeving is niet voldoende, wil de gedachte van verdraagzaamheid en naastenliefde in de wereld werkelijk vaste voet krijgen. Wij bouwen op het goede wat er in de mensen is. En zegt u nu niet dat dit nog wel eens wat te wensen overlaat, want er zijn mensen in overvloed die al wat zij bezitten, leven, eer en waardigheid, riskeren omwille van een ideaal. U zegt misschien: ja, maar al die democratische vrijheden die hebben dan toch niet geleid tot het ontstaan van helden, in andere absolutistische staten daar zien we wel heldenverering, maar daar gaat het ook niet goed.

Och vrienden, de werkelijke helden, hoe zelden ziet men die naar voren treden. De helden van het leven, die ook de steunpilaren vaak zijn van ons werk, dat zijn de onopvallenden, de kleine mensen, dat zijn mensen die een heel leven weten te wijden aan de kleine dingen die ze te doen hebben en die met dat kleine werk en al die kleine dingen de wereld iets beter achterlaten dan ze was toen ze haar betraden. Dat zijn de helden.

Het is geen heldendom om de wereld een nieuwe industrie te geven, groots en goed als het moge zijn misschien, het is geen heldendom om een oorlog te winnen en het is geen heldendom om een vrede te tekenen, dit is niet het werkelijk grootse in de mensheid.

Men wordt geen groot mens door deel te nemen aan bestuur of regering, men wordt geen groot mens door zich bezit te vergaren, of door zijn medemensen opzij te dringen.

Indien al degenen die dergelijke posities bekleden inderdaad en werkelijk helden waren, dan zou de wereld gediend worden en de mensheid gediend worden op een onvoorstelbare wijze. Groot zijn de gaven die aan de mensheid gegeven zijn en zeker is het dat ook de hooggeplaatsten vaak een inzicht hebben dat verder reikt dan u zich voorstelt. Ik weet niet of u de gewoonte hebt om verschillende redevoeringen van grotere Staatslieden na te gaan, toe te horen of na te lezen, maar als u dat zou doen, dan zou u opvallen dat er verschillenden zijn - waaronder ook uw staatshoofd - die de kunst verstaan om diepe waarheden te zeggen, zonder zichzelf op de voorgrond te schuiven, dan zult u ontdekken dat er gewerkt wordt met een verbetering - door mensen wiens naam ternauwernood bekend wordt - aan het welzijn van een volk.

Wanneer u dat begrijpt, dan kunt u ook iets meer begrijpen van het streven van onze Orde. Het gaat er niet om wie u bent of wat u bent, het gaat er niet om welk geloof u kent, het gaat er alleen maar om dat u - levende op deze wereld - de wetten van de Schepping tracht te vervullen. En wie kan met een hart vol haat, vol jaloezie, vol eigendunk, vol egoïsme, Gods wetten vervullen? Daarom, verdraagzaamheid in de eerste plaats, de mens moet weten dat het niet baat om boos te zijn, om, vervuld van woede zich te wenden tegen de wereld, dat het niet goed is om een onbeheerste drift vrije teugel te geven.

Daarom verdraagzaamheid, beter teveel verdragen dan te weinig verdragen, maar daarnaast de liefde voor al wat geschapen is. Wij spreken tot u, wij inspireren een enkele zoekende ziel, geven een flard melodie, of een reeks woorden die tezamen in een gedicht, in een hoek, een ogenblik de mens verder voert dan de oppervlakte van een speels gebeuren, vermaak en ontspanning. We spreken in veel landen, we werken waar wij werk te doen vinden.

Dat werk op zichzelf is niets waard, wij kunnen in uw wereld niet werken, wij behoren niet meer tot uw wereld, wij kunnen trachten u te leiden, maar het werk dat zult u moeten doen. En dit dan is het doel van onze Orde, het streven niet - zoals de voorzitter hier even aanhaalde - naar vrede in de eerste plaats, waarmee bedoeld wordt de vrede voor de wereld, maar naar de vrede voor de mensen. Het weten dat men goed doet is het kostelijkste goed dat men zich verwerven kan. Het weten dat men goed doet dat is een sleutel die past op de deuren van de oneindigheid, ook wanneer men later blijkt niet juist gezien te hebben.

En dan komt zo vaak tot ons het menselijk denken als een soort verwijt en een stille klacht. "Jullie weten het allemaal zo goed" schijnen de mensen ons toe te roepen, "jullie weten het theoretisch zo mooi voor elkaar te brengen, maar de praktijk, hoe staat het daarmee? Verwacht je van ons mensen dat we de eisen vervullen die jullie ons stellen?"

Welaan, laat ik daarop ook deze avond trachten een antwoord te geven.

Wij eisen rechtvaardigheid en de rechtvaardigheid op deze wereld is gegroeid, ze is niet volmaakt, er bestaat nog steeds veel onrecht, onrecht zowel bij de mens als bij de handhavers van het recht, maar dit onrecht is niet meer het onrecht dat omwille van het onrecht bedreven wordt. De misdadiger van vandaag de dag is slechts zelden een zuivere duistere macht, eerder een slachtoffer, slachtoffer van een wereld die hem op de normale manier niet aan kon, van een voorgeslacht dat hem eigenschappen deed erven in zijn stof die hij geestelijk nog niet beheersen kan. De rechter zal falen in zijn oordeel, maar geloof mij, hij gaat te rade bij zichzelf en hij oordeelt uit overtuiging en niet omdat er een prijs is gesteld op zijn oordeel. Dit zijn grootse dingen en zij bestaan zo lang nog niet, tweehonderd jaar geleden was het nog anders.

Wij vragen naastenliefde, naastenliefde betekent het delen van een verantwoording met anderen. Hoe staat het met uw wereld? Nog steeds zijn er groepen van werklieden die tezamen hun belangen behartigen als het was in de Middeleeuwen, zeker, maar ze doen het grootser, overtuigender. En er zijn anderen gekomen, de wereld vraagt op het ogenblik verantwoording te mogen dragen voor anderen, ook wanneer het zo niet wordt uitgesproken, de wereld verlangt dat er geen mens honger zal lijden, dat geen zieke in eenzaamheid behoeft te sterven, dat geen dode als een dier op de mestvaalt geworpen wordt, de wereld vraagt dat de mens zal mogen leren, dat de kennis niet alleen maar het angstig behoeft eigendom is van enkelingen, maar dat dit een gave is die voor iedereen open staat.

Deze dingen zijn het begin van een naastenliefde, want hoe kunt u haten de mens die uw brood eet, hoe kunt u haten degene die u troost in uw leed en die u helpt in uw ziekte.

Hoe kunt u haten de mensheid die u dan toch altijd in stand houdt wanneer u oud bent. Wanneer u dat doet, bent u dwaas. De wereld heeft het begin gevonden, verantwoording voor

de medemens. En nu is dat nog een verantwoording die gedragen moet worden door de Staat en enkele instanties, maar het zal verder komen, want de mens zal niet meer kunnen leven zonder deze band, deze eenheid, waardoor de mens voor de mens zorgdraagt.

En wanneer zo dadelijk misschien de staatsbanden veranderen, want de regering zoekt ook haar aanpassing bij een nieuwe tijd, wanneer zij een grotere vrijheid zal geven op het éne gebied en een grotere gebondenheid op het andere - iets wat ook in uw eigen staat binnenkort te gebeuren staat - dan zal die mensheid toch nog steeds vóór de wetten uitgaan, omdat meer en meer de enkeling verlangt de enkeling te mogen helpen. De naastenliefde groeit.

Hebben wij er iets toe bijgedragen? We hopen het, maar we weten het niet zeker.

De mensheid heeft geleerd, dat de strijd van woorden uit den boze is, meer en meer zien wij hoe men teruggaat van het geschermtsel, dat nog 50 jaar geleden bv. in uw eigen land op theologisch gebied zo scherp naar voren kwam, naar het werkelijk actief uitdragen van een Christendom.

En dan komen we aan een andere vraag, de strijd. Kunnen wij - van onze positie uit - strijd en oorlog goedkeuren? Nee, dat kunnen wij niet, omdat wij deze consequenties anders zien, omdat wij in een strijd een gevaar zien voor de menselijke geest.

Maar, de wereld die strijdt is die dan slecht? En dan mogen deze mensen elkaar niet verstaan en de wapens tegen elkaar opnemen, maar ze zijn niet meer de huurlingen, ze zijn de ridders geworden van een nieuwe tijd. En waar degenen die de wapens dragen - hoe treurig dat het nog nodig is in deze wereld - maar als degenen die de wapens dragen niet meer zijn de plunderaars en de handelslieden uit de oude tijd, wanneer ze niet meer zijn de egoïsten die voor een bepaalde belangengroep vechten, maar zijn geworden strijders voor recht, voor waarheid, voor het geluk, niet alleen van eigen volk maar van alle volkeren, dan is er veel gewonnen. Ook daar mogen wij niet pessimistisch zijn.

Rest ons de vraag: wat is dan de taak van de Orde? Die Orde die inspireert zo hier en daar, die spreekt soms enkele woorden en vooral, wat is de taak van hen die contact met haar willen opnemen, die zich een deel van haar willen voelen? Welaan, ook dat wil ik u zeggen.

Een ieder die bij ons - in onze wereld - deel uitmaakt van de Orde, geeft vrijwillig een deel van zijn eigen meningen, van zijn eigen vrijheid prijs om op deze wijze als eenheid te kunnen handelen ten opzichte van uw wereld. Dit verlangen wij niet van u.

Degenen die bij ons zijn, in onze wereld, hebben zich een taak gesteld die in de eerste plaats is, dienen en helpen. Dit verlangen we wél van u. U leeft in uw wereld, een wereld waarin veel smart is, veel nood en veel lijden. Wanneer u leden van de "Orde der Verdraagzamen" wilt zijn in uw wereld, denk dan niet dat dit lidmaatschap gekocht kan worden met geld, dat het zit in een draagteken, of misschien in een handtekening op een formulier. Die lid wil zijn van onze Orde die behoort de mensheid te dienen, die moet zichzelf een ogenblik achter kunnen stellen bij de wereld, die moet zichzelf beheersen en niet in woede opvlammen, het recht handhaven, zeker, maar niet omwille van eigen gekwetste waardigheid, maar alleen omwille van de wereld die behoefte daaraan heeft.

U mag verdedigen en strijdlustig zijn, wanneer het gaat om de belangen van de wereld, maar niet wanneer het gaat om uzelf. Dat betekent niet dat u alle slagen nu maar nemen moet, want ook u hebt uw taak en uw positie en die moet u handhaven, maar deze taak en deze positie moet in dienst van de mensheid staan en dan mag u geen verschillen maken voor de mens in nood, naar geloof, ras of huidskleur, dan mag u geen verschil maken tussen adellijken bloede en de verworping uit het volk die ternauwernood een naam heeft, dan mag u geen verschil maken onder de mensen, en dat is een zware taak.

Degene die deze kan volvoeren - die deze taak tot een goed einde brengt - daarvan zou ik willen zeggen, dit is een held, dat zijn de werkelijke offeraars van de wereld. Wat voor richting men ook neemt, of u wilt denken als democraat, communist, socialist, als katholiek of Boeddhist, als u wilt denken als Mohammedaan, als Europeaan, als wereldburger of als Nederlander, het blijft alles gelijk - voor onze Orde althans - indien u dient, indien u het probeert. Mislukt het, goed, dan beginnen we opnieuw, slechts met vallen kan men de berg bestijgen. Ook Jezus is gestruikeld toen Hij opging naar Calvarië.

Wie zou u zijn dat u zonder struikelen, de moeilijke maar schone hoogten van waarheid, van bewustzijn en recht zou kunnen bereiken? Maar altijd weer opstaan en verder gaan, ongeslagen door het leven, buigende voor God en beseffende al wat geschapen is, is uit God.

En wie de wereld verloochent of één mens laat lijden, verloochent zijn God en zichzelf.

Kijk vrienden, daar wij deze cyclus besluiten, leek het mij goed om ook dit te bespreken.

Ik ben mij ervan bewust dat velen van u zullen zeggen: wij vinden het schoon om aan te horen, maar voor de rest onuitvoerbaar. Degenen die dat zeggen zou ik willen vragen, stel een proef, probeer dit eens, voor twee maanden tijd, zestig dagen tijd, en u zult zien dat het misschien niet volmaakt uitvoerbaar is, maar dat er zeer veel is wat ook u kunt doen.

En wanneer u mensen dat doet dan helpt u uzelf, u helpt de mensheid en u helpt ook ons om tot bewustzijn te komen, om meer te leren, om meer te doen en minder te hechten aan onszelf en meer aan het grote ZIJN.

Ik dank u voor uw aandacht.

ALPHA EN OMEGA

Goedenavond vrienden.

Ja, we krijgen dan op het ogenblik een onderwerp naar uw keus, dus als u zo goed wilt zijn om mij te vertellen waar het over gaan moet, dan zal ik mijn best doen om het u zo goed mogelijk uit de doeken te doen.

Vraag: Zou u dan voor ons willen behandelen het Alpha en Omega?

Antwoord: Ja, als we dat helemaal moeten behandelen, dan behandelen we niet alleen het alfabet maar de gehele Schepping. En daarom zal ik een greep doen zo hier en daar, want per slot van rekening ik kan nog wel een 24 uur doorpraten maar ik ben benieuwd of u het ook uit zou kunnen luisteren.

"Ik ben het Alpha en Omega" zegt de Heer; "Ik ben het begin en het einde" en ik geloof niet dat het anders mogelijk zou zijn. Er is een God; wat God is weten we niet. God is een wezen. En dan zeggen we meer als dat we kunnen verantwoorden. Maar één ding weten we zeker, God is een denkend vermogen, want per slot van rekening, al die wetten die daar zo mooi in de wereld bestaan en die alles regeren, die het hele Al aan banden gelegd hebben, daar kunnen wij toch niet van zeggen: dat is nu alleen maar bij toeval gekomen, dat zou dwaasheid zijn. En daarom geloven we dat God een denkend wezen is.

Maar als God een denkend wezen en gelijk ook de eerste oorzaak is, dus het eerste begin van alle dingen, dan komt voor ons weer de vraag: zou er iets kunnen bestaan buiten die God?

Als er n.l. wat buiten die God bestaat dan kunnen we zeggen: het is de eerste oorzaak zonder meer. Maar dan moet er al iets zijn waarin Hij oorzakelijk worden kan, en dat gaat niet altijd zo gemakkelijk. Wij geloven dat God alles is, nietwaar? God was het enige wat er bestond voordat er iets bestond, God is als het ware het levende niets. En ja, dan moet dus - wanneer er alleen maar God is - God als eerste oorzaak in zichzelf werken. Hij is dus het begin, maar dan moet ook alles wat er bestaat ook werkelijk in die God zijn voorgekomen.

Als er iets buiten Hem zou voorkomen, dan zou Hij nog rond zich de ruimte moeten hebben. En als die ruimte er zou zijn dan zouden we kunnen zeggen: dan is die ruimte meer dan God, want dan heeft God om te zijn, ruimte nodig en die ruimte is zonder meer. Dus dat kunnen we ook niet geloven, tenminste zoals wij over God denken.

Nu, en dan komen we vanzelf verder en dan zeg je, als God dus was in het begin en Hij heeft geschapen, dan moet alles wat Hij geschapen heeft, in Hem bestaan hebben. En dan kunnen we er over vechten hoe dat geweest is: de één zegt als een gedachte, de andere als een droom en de derde zegt "het is Zijn wezen, het is Zijn eigen persoonlijkheid". Ik voor mij, ik voel het meest voor een gedachte. Maar dat houdt allemaal in dat wat er ook in de wereld gebeurt, dat dit gebeurt in God en door Gods kracht. Er kan bij wijze van spreken nog niet één haar uitvallen zonder dat dit door Gods kracht wordt goedgevonden, dat Gods wetten het daar mee eens zijn.

Nu kun je wel zeggen: ik heb een kale kop en het valt niet meer zo uit. Dan kun je zeggen: als God het wil dan heb je zo weer een volledige rijke haardos, want dat kan Hij ook.

Maar Hij houdt zich aan Zijn eigen wetten want Hij verloochent zich niet. Nu dan hebben we in ieder geval al vastgesteld dat het begin dat moet God geweest zijn, Alpha. En Alpha heeft dan bovendien nog een andere betekenis en dat kunt u o.a. vinden in de psalmen.

Er is n.l. een aantal psalmen dat begint allemaal met een verschillende letter en als je die letters nu over gaat zetten, dus de gelijke waarde er aan gaat geven dan krijg je dus Aleph.

Zo kun je al die letters van het Griekse alfabet praktisch vervangen. En wat gebeurt er nu? Dan zie je daarin allerhande namen, die namen die betekenen verschillende rangorden in het AI, zo worden serafijnen aangehaald, de cherubijnen en wat er allemaal nog meer bij is.

Al die dingen die betekenen heersende machten. Als God nu zegt: "Ik ben het Alpha en de Omega", dan zou Hij dus eigenlijk ook moeten bedoelen. Ik ben ook alles wat tussen die twee ligt, Ik ben het begin en het einde, het gaat van Mij uit en het keert tot Mij en zonder Mij kan het niet bestaan. Er kan niets bestaan zonder een begin en ik heb nog niets meegemaakt dat helemaal zonder einde bestond. Ik bedoel een eeuwigheid zonder enige verandering, die heb ik nog nergens gevonden. Nu, dan komen we vanzelf op het volgende nummer.

Zou dan misschien deze uitspraak - door de profeet als het ware in de mond van God gelegd - dit moeten betekenen: ik ben, ik ben die ik ben, die is die zal zijn die geweest is.

Ook weer zo iets aardigs, ik ben eigenlijk alles. En dan zult u misschien zeggen: ja, maar wat ben ik dan? Ik zou zeggen, een brokje van God, dat zich van dat zijn nog niet voldoende bewust is om het te begrijpen. Als God het einde is van alle dingen, dan kunnen we niet praten over een hel en over een verdoemenis, over een eeuwige zaligheid. En dan kunnen we ook niet praten over een hiernamaals in de werkelijke zin van het woord, want dan krijgen we altijd weer te doen met de grens "Omega" God. En dan kunnen we alleen aannemen dat alles terug zal keren tot de vorm die het eens had, dat het denkbeeld - dat was het begin van de Schepping - zal terugkeren tot het denkbeeld, dat is het einde van de Schepping, in dezelfde kracht en in hetzelfde bewustzijn.

Dan gaan we dus onze moeilijke weg en denken persoonlijkheden te zijn en ja, we hebben het daar al eens meer over gehad d.w.z. een collega van mij heeft dat eens naar voren gebracht, dan gaan we ons afvragen: "wat zijn we?", en dan kunnen we alleen maar zeggen: "dat weet ik niet, ik denk dat en dat te zijn, omdat ik denk besta ik, maar het kan ook zijn dat een ander mij als een wezen projecteert, dus dat ik eigenlijk een ander wezen ben dat een tijdelijke zelfstandigheid heeft gekregen". En als dat waar is, dan zijn we allemaal een deel van God, dan kom ik weer op hetzelfde liedje terug, ik hoop dat je het niet verward vindt, maar dan is God voor ons ook Alpha en Omega, Hij is ons hele leven. Als de zon schijnt, dan is dat de zon niet die schijnt, dan is het God. En als de wind blaast dan is dat ook niet de wind of een verplaatsing van lucht alleen, dan is het God.

Zo krijg je een soort AI-Godendom, alles is God. Maar hoe moeten wij dan God vereren? Welaan, geen mens is in staat zich een God te denken die helemaal anders is dan hijzelf. Ik geloof niet dat er iemand is die zich een werkelijk beeld van God kan maken en niet uiteindelijk een mens van Hem maakt.

En hetzelfde zal ook een dier doen, ook dat dier bouwt zich een ideaal. En dat zal de plant ook wel doen, zover als haar bewustzijn reikt. Wat zoeken wij dan, zoeken wij dan deze God in alle dingen? Nee, wij zoeken in alle dingen de weerspiegeling van de God die in ons leeft.

En daarmee zijn we weer aan een volgend punt gekomen. Wij leven dus alleen uit de God die in ons is, die Goddelijke kracht die in ons is, die maakt het ons mogelijk om de Godheid in de andere dingen te erkennen. Hoe meer we dat nu kunnen doen, hoe meer wij natuurlijk één kunnen worden met die God. En daar komen dan de sferen te pas waar de vorm gaat verdwijnen, waar God uiteindelijk meer en meer wordt een werkelijk iets, terwijl je zelf veel minder belangrijk wordt. En dan is God uiteindelijk ook Omega, het einde.

Want als je God erkend hebt in alle dingen, dan zijn er geen dingen meer, alleen nog maar God. En dat is natuurlijk allemaal filosofie, ik kan daar lang over praten en als je het er niet mee eens bent, dan kan ik je toch niet bekeren, dan kan ik je niet zeggen: "nou moet je er wél aan geloven", want ieder mens gaat op zijn eigen manier verder. Maar wij weten toch wel dat ons een paar dingen zijn gegeven die heel belangrijk zijn, we hebben een weg gekregen, een weg die ons voert tot God, d.w.z. tot het bewustzijn van God. En wat kan die weg weer anders zijn dan God zelf? Vandaar dat, wanneer wij spreken over Jezus, dat het niet zo dwaas is om te zeggen: Hij is God. Hij was mens, net als ieder ander, maar toch was Hij God, waarom? Omdat alleen God de mens tot God kan brengen. Dat kan niemand anders, dat kan ook een mens niet. En als God zegt: "Ho" dan kun je niet verder en daarom is God in alle dingen, is Hij werkelijk het begin en het einde van wat er ook bestaat op de wereld. Hij heeft Zijn wetten gegeven aan de mensheid en niet alleen aan de mensheid, maar evengoed aan de sterren.

Er is geen lichtje in het Al dat niet op dezelfde manier gehoorzaamt aan wetten zoals wij dat doen, en het zijn geen verschillende wetten, maar het zijn dezelfde.

In onze sfeer, in onze wereld, daar zijn de gelijke wetten als bij u, er is geen verschil.

Dat verschil dat bestaat alleen in ons, wij leven anders, wij zien anders, wij denken anders. Vandaar dat we denken dat we zelf heel wat mans zijn omdat we zelf veranderen, maar wij veranderen niet in werkelijkheid, wij worden ons alleen meer bewust van de God in ons, het is er al. En zo zou je kunnen zeggen: de Schepping is volmaakt, God het begin en het einde van alle dingen, is zichzelf gelijk, Hij is er altijd en Hij is volledig. Maar het wezen dat deze volledigheid kan begrijpen en inzien is pas in staat zijn eigen plaats als een volmaaktheid te voelen, zich bewust te zijn van het feit dat niet hijzelf de werkelijke drijvende kracht is maar dat dit God is. En laten we het er dan maar op houden dat we er eens allemaal komen.

Want als God het einde is van alles, dan is Hij ook ons einde en dan kan er uiteindelijk geen kwaad einde bestaan, want hoe kun je in een volmaaktheid leven en niet gelukkig zijn?

Er zal heus wel een duvel rondgaan over de wereld, maar ook die zal tot God komen, eens.

En hoe gauwer we het doen, hoe minder verdriet we ervan hebben, hoe meer wij weten te vragen en te spreken met die God die in ons is, hoe meer we kunnen doen door die God.

Jezus kon zieken genezen, dat kon Hij ook niet omdat Hij de mens Jezus was, maar omdat de God in Hem door die mens Jezus naar buiten trad, omdat de relatie tussen deze dingen uit God geboren, zo sterk was dat de bewuste de onbewuste kon beïnvloeden. En dat bestaat vandaag de dag nog. Vandaag de dag geeft God nog kracht en genezing, vandaag de dag gebeuren er ook nog wonderen, die gebeuren juist omdat God is het begin en het einde, omdat er tussen alle dingen één relatie bestaat die nooit verloochend worden kan, met oprechtheid en waarheid, de scheppende macht van God die ons aller zijn is.

En daarmee hoop ik dat ik dan het onderwerp niet al te onbevredigend in die korte tijd belicht heb. Ik heb er natuurlijk een hoop uitgelaten, we hadden kunnen spreken over de wetten en kunnen bewijzen hoe die wetten in de grote wereld en de kleine wereld precies gelijk zijn, en we hadden kunnen zeggen hoe het gaat met mensen en anderen, maar ik heb het kort willen houden. En daarom geloof ik dat het zo genoeg is.

Maar als u er nog wat over te vragen of te zeggen heeft, dan wil ik er graag verder op ingaan, daarvoor ben ik uiteindelijk hier.

Reactie: Ik heb nog iets op te merken op dat wat die eerste spreker zei. Die eerste spreker zei dat hij wel tegenstander is van de oorlog maar dat hij het zou kunnen aanvaarden dat mensen met wapens strijden voor algemeen belang en voor het voedsel en daar ben ik het niet mee eens. Ik vind dat - voor welk doel ook - men niet met de wapens, dus met bloedvergieten moet gaan strijden.

Antwoord: Geloof u dat Jezus een goed mens was? Het is wel niet mijn zaak, maar ik zal er toch even op ingaan. Geloof u dat Jezus een goed mens was? Ja, nietwaar? En heel wat meer ook. Nou, die heeft ook de gesel genomen en die heeft alle handelaars zo de tempel uitgezwiept. En zolang als er nog zo'n voorbeeld is, dan kunnen we zeggen: het was beter geweest als het op een andere manier gebeurd was, naar ons oordeel, maar het is niet kwaad geweest. Wij geloven niet aan wapens en wij geloven ook niet aan de doodstraf, wij denken dat die dingen altijd weer ellende en verzet met zich meebrengen.

En als het daarom gaat geloof ik dat die zweep in de tempel het begin is geweest van Jezus' kruisdood. Maar per slot van rekening, er moet geofferd worden en er moet nog vaak een offer gebracht worden. Zonder wapens kan de wereld niet, want als u vandaag de dag zegt: ik vecht niet meer terug, dan komen morgen uw vrienden rond en dan halen ze overal een dubbeltje op om de begrafenis te betalen. Daar voelt u toch ook niet voor, u strijdt toch. En of u nu strijdt met graan, met erts of met geld en goud of met een wapen, dat blijft gelijk. Geloof me, dan hebben we zelfs een wapen gemaakt uit de menselijke geest.

Het is niet goed, maar het is nu eenmaal zo. En wanneer dan deze dingen op u aankomen en u zegt: "ze zijn niet goed", dan geloof ik nog altijd dat men het recht heeft om zich er tegen te verzetten en dat, wanneer ze u dood willen knuppelen dat u heel verstandig doet als u terugslaat niet voor uzelf, als het alleen op uzelf gemunt was, was het nog wat anders.

Maar stelt u zich nu eens voor dat u een kind heeft en dat er iemand aankomt met een grote stok en die wil dat kind slaan, zou u dat nemen? Ik denk van niet. Dan zou u nemen het eerste wapen wat u in handen komt, of het nu een keukenmes is of een koekenpan en u zou van leer

trekken. Kijk, zo gaat het nog altijd in de mensheid, daarom zijn er nog altijd mensen die het nodig hebben om de wapens op te nemen, omdat ze niet anders kunnen.

En dan kunnen we wel zeggen: als die vrouw met die koekenpan die man doodslaat is het niet goed, nee, natuurlijk, het was beter als het niet gebeurd was, maar we kunnen toch ook niet zeggen: die vrouw is slecht. Dan kunnen we zeggen dat haar ouderliefde in ieder geval groot is geweest, omdat ze zelf risico aanvaard heeft om dat kind te beschermen.

En als een mens nu datzelfde risico neemt om zijn volk - waar hij een veel minder nauwe relatie mee heeft - te verdedigen of te beschermen, dan kunnen we zeggen: "we vinden het niet verstandig, het had anders moeten gebeuren, maar het is nu eenmaal zo", moeten we dan zeggen dat zo'n mens slecht is? Nee, dan moeten we zeggen: als dit onzelfzuchtig gaat en ongedwongen, dan is deze mens ook een goed mens. En als die mensen werkelijk allemaal goed zijn, dan zullen ze vanzelf niet meer vechten dan nodig is, nietwaar?

Reactie: Ja, maar ik vind dat van het vechten met de wapens nooit een goed resultaat kan komen.

Antwoord: Laten we zeggen dat het een minder slecht resultaat geeft. Waar de keus staat tussen helemaal niet vechten en ten onder gaan en vechten en het kwaad hebben, dan zullen de meeste mensen vechten kiezen, omdat ze nog steeds denken dat deze wereld alles is en er geen rekening mee houden dat er ook nog een andere wereld bestaat, of misschien het wel weten maar toch niet geloven dat ze daar nu zo gemakkelijk naartoe kunnen, daar voelen ze niet veel voor. U moest maar eens weten wat de mensen tegensputteren voordat ze bij ons komen. En dan kunt u zeggen: "ik vind de resultaten niet goed". Ik ben het met u eens dat de oorlog zichzelf doodt en ieder die er deel aan neemt, maar het is beter dat de mensen dan sterven met een ideaal, dan dat ze sterven in wanhoop, omdat ze niets meer hebben.

Dat zijn meningen die wij tegenover elkaar zetten. Het is beter als het niet gebeurt, nietwaar? Ik kan ook wel zeggen: het is prettiger als de kinderen geen koepokinenting nodig hebben, omdat er geen koepokken meer voorkomt, maar zolang als het gevaar bestaat, moet je ze inenten. Of je moet fatalist worden, je moet zeggen: nu ja, als ze de pokken krijgen, dat is Gods wil en dan ben je er eigenlijk gemakkelijk mee af, maar dan heb je toch ook eigenlijk iets nagelaten. Die inenting - zal ik erbij zeggen - is niet gezond, maar ze is op het ogenblik nog noodzakelijk. En zo gaat het met een hele hoop andere dingen.

Reactie: Ik ben er niet van overtuigd dat die inenting zo noodzakelijk is tegen die ziekte.

Antwoord: Dat is weer een tweede, dat is uw eigen mening. Ik haal dat als voorbeeld aan, want anders dan zitten we morgenavond nog te praten samen.

U heeft uw mening, ik heb de mijne, maar gelooft u mij, ik heb het nog nooit iemand kwalijk genomen als die een ander een flinke opdoffer gaf omdat hij de mensen kwaad deed.

En wanneer die mensen dat nooit gedaan hadden, dan zou u op het ogenblik niet hier zitten, want dan zat hier waarschijnlijk een soort Attila op het ogenblik, en dan wist u helemaal niet meer waar u aan toe was. Het is erg moeilijk om dat uit elkaar te halen.

Nu kunnen we wel zeggen: "ik hou niet van wapens", dan ben ik het helemaal met u eens, maar als de mensen geen wapens maakten, dan zouden ze allemaal overvloed kunnen hebben, maar ze maken ze nu eenmaal. En als er één mee ophoudt en de ander gaat er mee door, wat krijgen we dan? Ellende voor degenen die ze niet gemaakt hebben. En nu kunnen we zeggen: "dat offer moet je brengen, want dan zal de ander op den duur ook moeten stoppen", gelijk hebt u, maar de mensen zijn nu eenmaal niet zover dat ze het offer brengen, ze geloven dat dit niet verantwoord is, zij geloven dat zij het bij het rechte eind hebben en dat zij hun wijze van leven moeten handhaven. Wat kunt u daartegen doen? Kunt u zeggen dat die mensen slecht zijn? Kunt u ook niet zeggen dat een bromvlieg slecht is omdat hij wil blijven leven, ook al loopt u er met een krant achteraan? Dus ja, laten we dat dan maar verder besluiten, niet?

Vraag: Wilt u nog eens even vertellen wat Jezus bedoeld heeft met te zeggen: "Als iemand je slaat op de éne wang, keer hem dan de andere wang toe".

Antwoord: Jezus heeft ermee bedoeld dat je moet ondergaan, dat hij die ondergaat alle wraak en woede en slechte lust, de mogelijkheid geeft om zich op te lossen, zodat hij zonder die gevoelens terug te geven ze accepteert, zich tot offer maakt om deze dingen de wereld uit te

helpen. En dat is allemaal werkelijk waar, alleen is het jammer dat er niet veel zijn die zoals Jezus de consequenties willen nemen voor wat ze zeggen.

Er zijn een heleboel die op het ogenblik allemaal roepen: vrede, vrede, vrede, we moeten geen wapens meer en wij zullen onze wang toekeren, maar als ze de eerste klap te pakken hebben zijn ze het vergeten en dan slaan ze eens zo hard terug. De mensen zijn er nog niet rijp voor om dat in de praktijk te brengen als volkeren en als landen, dat kan een enkele mens doen.

En als u zegt: "ik wil zo leven", dan moet u ook alles doen wat daarmee in verband staat, maar dan moet u wel weten dat u zich daarmee ook buiten de gemeenschap plaatst.

Die consequentie die moet u dan ook aanvaarden, zoals Jezus zich ook buiten de gemeenschap plaatste, buiten de gemeenschap met het volk dat hem zo graag de avond van te voren nog Koning had gemaakt. Alleen door te offeren - door zichzelf op te offeren - maakte Hij zich tot een voorwerp van spot. En hetzelfde loon staat u te wachten als u het doet. Dat is een groots en een heel goed offer, maar ik vraag mij af of u de kracht heeft om het te brengen.

En als je die kracht niet hebt, kom er dan eerlijk voor uit dat je je eigen verdedigen wilt en doe het niet als de vos tegenover de kuikens, nietwaar, die predikt dat er een wapenstilstand is en dat hij niets meer op zal eten, hij is vegetariër geworden, en als ze het dan geloven en ze staan er omheen, dan kan hij de verleiding niet weerstaan. Misschien heeft hij het ook wel goed bedoeld. We moeten niet alleen denken met het bovennatuurlijke en met de uiterste en de meest esoterische wetten, we moeten ook rekenen met de mensen zoals ze er zijn.

En als we dat te weinig doen, nu ja, dan moet je de rekening betalen. En er zijn volkeren geweest die deze rekening betaald hebben en zwaar. En dat zijn op het ogenblik degenen die het hardste bewapenen, weet u, zo gaat het altijd. Geef een kluizenaar een pak slaag en hij wordt tot een soldaat zeggen ze wel eens, en dat is vaak genoeg gebeurd.

Nu, het wordt zo langzamerhand tijd dat ik afscheid van u ga nemen want anders dan wordt ik hier een complete vraagbaak i.p.v. dat ik alleen een onderwerp voor u behandel.

Ik hoop dat ik het niet al te kwaad gedaan heb en als we het dan niet met elkaar eens kunnen worden hierover, denk dan maar zo, zoveel hoofden, zoveel zinnen. Wanneer we het goede maar willen dan kunnen we bij onszelf beginnen en dat is wel de hoofdzaak.

Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Leiding: Nu moet ik u nog eventjes vertellen dat de vriend die toegezegd had om vanavond ons toe te spreken en de geestelijke vrienden, die kan dat niet doen, hij moet dat wijzigen en hij heeft gezegd (ik weet de reden), maar hij heeft mij gezegd: het zal veel machtiger moeten worden wat hij u en onze geestelijke vrienden te zeggen heeft en wat in het vat is verzuurt niet, hij zal tot ons komen en op een machtige wijze tot u spreken en tot onze geestelijke vrienden. Dus ons staat nog wel iets te wachten. Ik hoop dan ook dat - aangezien deze vriend niet spreken zal - onze geestelijke vrienden misschien ons een extra verrassing toe willen dienen.

Onze bekende geestige intelligentie, die wij voortaan zullen betitelen met "Henri" behandelt deze avond de vragenrubriek.

Nu, het schijnt dan dat ik met de "vragen rubriek" pakket nummer één ben.

U weet het, persoonlijke vragen mag ik geen antwoord op geven, en de rest dat zullen we dan maar proberen zo goed te doen als dat gaat. Dus zijn er vragen?

Vraag: Leiding; Ik heb er één gekregen omdat er natuurlijk rekening mee is gehouden dat de avond iets anders zou verlopen. Dan zal ik toch die ene vraag aan u stellen en die is n.l. zo: in verband met de Almacht van God en in verband met het feit dat er niets gebeurt buiten Zijn wil, hoe is dan een zelfmoord in een vlaag van waanzin, of bewust, verantwoord.

Antwoord: Die zelfmoord is nooit verantwoord, zolang als je niet precies weet waar je aan toe bent. En als je precies zou weten waar je aan toe bent, zou die zelfmoord niet nodig zijn.

Maar het is nu eenmaal zo dat God aan Zijn schepselen een zekere vrijheid geeft. En soms dan lijkt het wel eens nodig om tot bewustzijn van God te komen, dat je zo'n heel klein beetje weet wat lijden is. Men zegt: "zelfmoord in een vlaag van waanzin", is eigenlijk elke zelfmoord geen waanzin? Maar als je die zelfmoord pleegt om de dingen te ontlopen, nu ja, dan moet je je tijd toch wel uitdienen. En dan kun je daardoor je bewust worden van het feit dat je tegen de wereld niets vermag en zeker niet tegen God. Want uiteindelijk de mens die zelfmoord pleegt bewust, of wat men noemt in een vlaag van waanzin, die heeft zich over het algemeen het feit dat de dingen niet precies gaan zoals hij dat zelf wenst, zeer sterk aangetrokken en probeert door zijn daad dus God en Gods wereld te corrigeren ten opzichte van zichzelf. Als hij leert dat dit niet mogelijk is, dan heeft hij ook een beetje meer over God geleerd.

En als een mens dat doet uit de beste bedoelingen, wat ook voorkomt, of omdat het toevallig zo de mode is, weet u wel zo van harakiri en wat verder bij hoort, maar ja, dan moet je ook leren dat dit niet goed is. En naar gelang je het goed of slecht bedoeld hebt, zal je de boete die je er voor krijgt erg onplezierig of eigenlijk wel een prettige verrassing vinden. Op die manier zou ik dat zo willen bekijken. Ik hoop dat dit antwoord genoeg is, hoor.

Nu, en aangezien het de enige vraag was, moet ik vragen of er nog meer vragen zijn, dat natuurlijk de vraag is. Maar het is toch altijd de moeite van het vragen waard, nietwaar?

Vraag: Ik heb een tijdje geleden een seance meegemaakt en na afloop daarvan verkondigde het medium dat hij heerlijk een dutje had gedaan tijdens die seance. Is dat mogelijk terwijl het lichaam dan in dienst is van de intelligenties, dat dan het medium een dutje doet?

Antwoord: Ja, ik zou zeggen het is niet mogelijk dat dat dutje er een is zoals andere dutjes, maar het is heel goed mogelijk dat het medium - omdat hij zich niet herinnert wat er gebeurd is - denkt dat hij een dutje gedaan heeft. Hoeveel mensen zijn er niet die denken dat ze droomloos geslapen hebben, terwijl ze in werkelijkheid geploeterd hebben in een andere wereld. Op die manier zou ik zeggen: nou, ik vind het zo'n gekke uitlating nog niet.

Het bewijst in ieder geval dat zo'n mens de zaak niet overdrijft, hè, dat hij er niet zo een sausje aan geeft om zichzelf te prijzen van: ik ben in de hoogste sferen geweest en ik heb er nog gevoetbald met Petrus. Dus u zou kunnen zeggen: het is niet bewust geweest, of ja, misschien ook wil men er niet over spreken. Er zijn ook wel mediums die dat niet graag doen, die hebben dan wel het een en ander meegemaakt, maar ze vinden het gaat geen mens aan. Nu ja, en als zo iemand nu zegt: "ik heb een dutje gedaan", dan moet je in ieder geval zeggen die mens die overdrijft de zaak niet en dat is in ieder geval gunstig. Dus zo zouden we dat dan maar moeten zeggen. Nog meer liefhebbers, of moet ik plaats gaan maken voor een ander?

Vraag: Nu, dan heb ik een vraag. Zou u nog niet plaats willen maken, maar zelf een of ander kort onderwerp kiezen, opdat u op uw eigen manier tegen ons aan het woord kunt zijn?

Antwoord: Nou, ik vind, het erg vlijend hoor en ik ben er dan ook zeer verplicht voor, zoals dat heet. Mag ik dan misschien een paar woordjes zeggen over het woord dat hier al meer gebruikt is, over "vakantie"? De mensen gaan met vakantie dat is een vacante tijd waarin ze hun vacante gedachten laten gaan over dingen die ze anders nooit doen. De meeste mensen nemen vakantie om uit te rusten en daarom spannen ze zich tenminste eens heerlijk een paar weken in. Die inspanning dat is in werkelijkheid ontspanning, want het is eigenaardig dat alle dingen altijd in tegenstellingen moeten bestaan.

Je kunt zo maar niet zeggen: "ik doe nu alleen maar dit", want dan ga je er aan ten onder, zelfs wanneer je alleen maar griesmeelpap eet, daar ga je ook nog aan ten onder. En een mens die dus zeer sterk een lange tijd in een bepaalde richting gewerkt en gestreefd heeft, die moet noodgedwongen iets anders doen.

En heeft hij nu bij dat werk de hele tijd gezeten, dan wordt het hoog tijd dat hij eens een eindje gaat lopen. En heeft hij ontzettend veel gelopen, dan is het heel verstandig als hij eens een tijdje gaat zitten. Ja, ik bedoel niet onder de paraplu hoor.

Dus, je zou zeggen vakantie is eigenlijk doodgewoon, maar aangezien u mij gevraagd hebt om op mijn eigen wijze een eigen onderwerp te behandelen zou ik er dit van willen zeggen.

De meeste mensen moeten meer vakantie nemen. Ja, daar bent u het allemaal natuurlijk roerend mee eens, hè, maar dat komt omdat ik nog niet uitgesproken ben. De mensen moesten zich eens aanwennen om naast het werk dat ze alle dagen moeten doen, een

tegenstelling te zoeken met dit werk. Wanneer een mens ontzettend veel geestelijk streeft en studeert, dan moet hij ook eens in volkomen tegenstelling zich eens ontspannen.

Iemand die erg veel aan geleerdheid doet, die moet eens een keer dwaas durven te zijn.

En iemand die een beroepsdwaas is, die zou misschien het verstandigst doen om een beetje te gaan zitten huilen. Want alleen wanneer je dat doet ben je telkenmale weer fris wanneer je opnieuw begint met een probleem, met een vraagstuk of met een bepaalde arbeid.

En iedereen onder u zal toch datgene wat hij moet doen het liefst zo goed mogelijk doen, nietwaar, ook het werk van de geest.

Nou, het is heel verstandig als je het goed wilt doen, maar dan moet je er toch rekening mee houden dat het altijd het beste is om de problemen zo nu en dan eens een tijdje naast je neer te leggen en er niet aan te denken, eens een ogenblikje niet te denken aan de eeuwigheid, eens een ogenblikje je niet bezig te houden met de hogere dingen van de geest, maar gewoon als een doodgewoon en nuchter mens heerlijk onder de mensen alle onzinnige bezigheden van de massamens mee te maken en zoveel mogelijk nog te appreciëren ook. Nu wil ik niet zeggen dat, als je altijd houdt van het Concertgebouworkest, nietwaar, dat je ook moet gaan naar de een of andere hot-jazz-swingband, dan zou je je eigenlijk teveel ergeren, maar het zou dan toch wel eens verstandig zijn om in de plaats daarvan eens naar een kermis te gaan. Als je nu begrijpt wat ik bedoel, dan ben je al een heel eind verder.

Wanneer je op die manier leeft dan heb je altijd voldoende kracht om geheel intens en bewust te werken aan hetgeen wat je doen wilt. En als u in deze vakantietijd vakantie zou hebben, zou krijgen of verwacht te krijgen, dan zou ik zeggen, kies de vakantie zo dat ze een tegenstelling is met je dagelijks leven. En daarvoor behoef je heus niet te gaan zitten jodelen op de Mount Everest, nietwaar, het is zelfs niet nodig dat je naar de aapjes gaat kijken in Artis, dat kun je ook thuis doen. Ik ben geloof ik geestig geweest met dat laatste zonder het te bedoelen, maar ik meen het toch werkelijk ernstig. Als u altijd in dikke studieboeken zit te lezen, nou, lees dan maar eens bv. Dumas of wat je tegenwoordig in die soort al zo hebt.

En als je altijd zo erg lichtzinnige dingen moet doen - ja, ik bedoel aan de goede kant natuurlijk - en je moet altijd zo'n klein beetje leven in een wat bewuste mondaine wereld, nu ja, wees dan eens een tijdje kluizenaar, zit je altijd met haastige maaltijden, nu tafel dan eens in je vakantie wat langer, maar ben je gewend om altijd op je gemak te tafelen, eet dan in je vakantie maar wat minder, dat komt je heus ten goede. Begrijpt u wat ik bedoel met thuis? Waar je ook gaat en wat je ook doet, het ligt hem niet in het verre, of in het dichtbij, het ligt in het scheppen van een gezonde tegenstelling waardoor je van binnen een beetje in evenwicht blijft.

Nu, en dan zal ik maar zeggen: een hele prettige vakantie voor degenen die ze hebben en ik hoop hele goede resultaten voor degenen die met vakantie gaan.

Maar denkt er om, als er in je bovenkamer nog zoveel plekjes vacant zijn dat je zou kunnen zeggen dat in je dagelijkse leven je hersenen het grootste gedeelte van de tijd met vakantie zijn, dan is de vakantie eigenlijk de tijd om die vacante kamers in je bovenverdieping te doen betrekken door een paar gezonde gedachten. Nou, daar heb ik het mijne ook mee gezegd. Goedenavond allemaal.

WERKEN MET GEESTELIJKE KRACHTEN EN GELOOF

Goedenavond vrienden.

We hebben dan een ogenblikje ook de scherts en de luim niet buiten beschouwing gelaten, laten we thans nog een ogenblik ernstig worden. Er is gezegd men zou ons en ook u toespreken, wel, onszelf toespreken, och, dat heeft geen zin, want wanneer wij onszelf toe moesten spreken, dan zouden we niets kunnen zeggen dat ons nieuw was, maar laten we u toespreken. U weet allemaal dat dit werk van ons berust op geestelijke krachten in de mens, dat is u reeds gezegd, laat het dan aan mij zijn om van onze kant u te verzekeren dat het geringste pogen van een mens om goed te zijn, gesteund wordt door alle krachten in onze wereld die goed zijn. U denkt misschien met een zekere angst aan jaren van leegte in deze wereld, u denkt misschien met een lichte huivering aan het ogenblik dat u van deze, uw wereld, afscheid moet nemen. Wees niet bevreesd, wees niet ongerust.

Waar u ook gaat en waar u bent, te allen tijde is de geest u nabij. Er zijn er soms onder u die strevende in de richting van onze Orde, het teken van onze Orde met zich dragen, ofschoon ze misschien van haar werken nooit gehoord hebben, want de ster wordt door sommige mensen gedragen als een deel van de uitstraling en zij kent vele kleuren en geeft aan vele bereikingen en kwaliteiten, maar deze zijn machten, zelf misschien nog onbewust.

Echter ook u behoeft nooit eenzaam te zijn, ook u behoeft u nooit verlaten te voelen.

Wanneer u werkt in uw wereld dan staat een heerschaar u ter zijde. En wanneer u zich tot onze Orde aangetrokken hebt gevoeld en tracht iets in de praktijk te brengen van datgene wat wij u steeds weer voorleggen, wees er dan van overtuigd dat elk beroep op onze hulp onmiddellijk gehonoreerd wordt, niet omwille van het feit dat u lid bent, omwille van het feit dat u tot ons behoort, om het feit dat u behoort tot de gemeenschap die God toe streeft, en die is heel wat groter dan een kleine Orde. En wanneer zo dadelijk misschien het aardse licht voor u wat schimmig wordt, vervaagt en wazig, tot dat u in de duisternis de drempel overschrijdt, dan staan daar de lichtdragers, de lichtdragers van onze Orde, maar ook uw eigene, al diegenen die u goed hebt gedaan, die gebonden zijn met u door genegenheid, door liefde, ze zijn de voortdurende dienende machten in uw leven. Dat is wel zeer belangrijk.

Wanneer we dan een ogenblikje uw wereld bezien dan realiseren wij ons dat u vaak in verwarring moet zijn, dat u zich af moet vragen: ja, maar waar moet dat heen, dat u zegt: al deze rampen, zal het ons misschien ook nog eens treffen?

Dat u zich afvraagt, al deze spanningen, moeten die tot een uitbarsting komen?

En laat ik u dan één ding vertellen, deze dingen gebeuren als zij worden geleid door een grotere macht dan de uwe of de onze, deze dingen zijn een bewust deel van het plan dat voor de aarde ontworpen werd. Bekommer u niet teveel daarom, vertrouw op God, vertrouw op de geest en leef het goede, dan zult u veilig zijn te midden van het grootste gevaar, dan zult u licht kennen te midden van de duisternis van het overgaan, dan zult u lichtvoetig kunnen treden in de velden van rust voor hen die de aarde moesten verlaten.

Twijfel niet, twijfel niet aan uzelf, vrienden, twijfel niet aan God en aan Zijn Schepping. Wanneer u in nood bent, roep uw God, wees ervan overtuigd dat ook wij deze roep zullen horen, en Hem dienende, door Zijn wil u nabij zullen zijn en hulp verlenen waar dat slechts mogelijk is. Uw wereld is voor u vaag, een zonderling spel van machten, zoals voor een dwaas misschien de heen en weer schietende weversspoel tussen een wirwar van draden is wanorde en dwaasheid. En zoals de ouden zeggen: de Moiren (schrikgodinnen: Red.) spinnen het lot. Zoals wij het moesten zeggen: de krachten die God gewekt heeft tot het bestuur van de dingen, weven het lot van de aarde en elk mens mede weeft zijn eigen zijn daarin. U kunt zelf bestemmen in welke kleur het patroon zal zijn, maar het patroon kunt u niet wijzigen. God weeft het kleed van de volmaking en wij allen wij zijn slechts de draden die heen en weer schieten tussen de wetten gesteld door Hem in den beginne. Wij vormen tezamen Zijn beeld, Zijn gelijkenis.

Vrienden, wij mogen niet twijfelen, wij mogen niet wanhopen, verstand en de rede kunnen ons soms zetten voor problemen die niet oplosbaar zijn. En wij mogen trachten die op te lossen, dat is ons goed recht, maar boven de rede staat het geloof. Geloof dat de dingen goed zijn en ze zullen goed zijn, geloof dat Gods wil is volmaking en vreugde en vrede, en het zal zijn, geloof dat - onbelangrijk als u misschien uzelf schijnt ten opzichte van een Schepper - uiteindelijk het Zijn wil is die u beproeft, die u loutert, maar ook Zijn kracht die u loont.

Wees veilig in het geloof, niet in het geloof van een bepaalde omschrijving, dat is niet nodig, maar geloof in God, geloof in Zijn wet, geloof in de eeuwige wet van liefde en zelfverloochening, geloof aan de noodzaak van naastenliefde en verdraagzaamheid.

Wanneer u daaraan gelooft, wanneer u gelooft dat de naastenliefde u gepredikt, niet slechts is de willekeur van enkele idealisten, maar de Wet Gods, dan weet u dat heel Zijn macht u voortdurend ter zijde staat, dat heerscharen, ontelbare heerscharen van Hem dienende geest, altijd klaar staan om u ter hulp te zijn. U kunt niet falen indien u aan God gelooft.

U moet tegen God zeggen: Heer, ik geloof in U, maak mijn geloof, tot een zekerheid en vraag dan rustig wanneer u in nood bent om hulp, bedel niet om iets wat u niet nodig hebt, de mens heeft heel wat minder nodig om te leven dan hij soms denkt, hij kan meer verdragen dan hem toeschijnt. Maar geloof dat dit noodzakelijke u nooit, maar dan ook nooit zal "falen", nooit mankeert het u. Wanneer u dit weet, dan mijn vrienden, kunnen wij van de Orde, in deze vorm althans, gerust afscheid van u nemen, want niet is het ons doel om u te binden, niet is

het ons doel om u samen te brengen als een groep van goedgeelovigen, maar om u verder te zenden de wereld in, het Al in, het eeuwige leven in.

En het weten dat er een God is, het weten dat de dingen goed zijn op aarde, het weten dat het kwaad altijd overwonnen wordt. Wij bidden nooit met u samen, ik zal het ook nu niet doen. Maar soms, soms welt er in ons wezen - terwijl wij andere woorden tot u spreken - een gebed, een gebed van dank en een gebed om kracht. God heeft ons nog nooit verloochend, hij zal ook u niet verloochenen. Laat God een deel van uw leven zijn en u zult op deze wereld de vrede die u verlangt, zien bloeien als een schone lotus die openspruit, de bladeren naar de zon toestrekt en is een bewustzijn. U zult de mensheid zien ontwaken, zult de wereld zien veranderen en haar bouwen tot grotere volmaaktheid, tot een schoonheid die werkelijk is die van een koninkrijk Gods, van een paradijs. En dit kan alleen als de mens gelooft, dit kan alleen wanneer het weten wordt aangevuld door het onbewijsbaar weten.

En zo aan - wat dan toch is - het einde van een cyclus, van een periode, wil ik namens al mijn broeders tot u spreken en zeggen: vrienden, geloof in het goede en wanhoop nooit.

God zal eens alles bevrijden en verlossen. En wanneer wij ooit lijden moeten, wanneer wij werken en streven, dan mag dit alleen zijn voor Hem. Hij geeft ons de kracht, Hij geeft ons ook de wijsheid soms, en Hij geeft ze u. Laten wij vreugdig verder gaan, wij in onze taak en arbeid, u in uw wereld met uw eigen problemen en dit wetende, wanneer we weer tezamen komen, weet, het is niet nodig dat u aanwezig bent, indien u slechts leeft volgens deze regels. En mocht ook op deze wijze het contact tussen ons hernieuwd worden, wees ervan overtuigd, dat wij u dienen in liefde. Wanneer wij ooit gefaald mochten hebben in verdraagzaamheid en liefde tegenover u, dan bied ik u hier namens allen onze excuses voor aan.

Ook wij zijn niet volmaakt. Wij verzekeren u dat ons trachten en streven zal zijn om nog meer in uw wereld te geven de kracht Gods die is vrede, bewustwording en geluk. Ik dank u.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

De laatste rubriek van deze avond - en zeer vleidend voor mij ook van het seizoen, want daar werd toch op toegespeeld, nietwaar - is dan wederom "Het Schone Woord", en ik voel mij wel zeer gevleid dat ik dan dit slotwoord tot u mag richten. U weet, onze bedoeling is helemaal niet om u dichtwerken van grote waarde of buitengewone literaire prestaties te brengen.

Maar we willen toch een ogenblik in harmonie samen zijn en de harmonie van de dingen overdenken. De wijze van behandeling behoud ik mij - zoals gebruikelijk bij zo'n groot gezelschap - zelf voor, maar ik laat het aan u over om een vijftal onderwerpen op te geven, die wij dan samen zullen smelten tot een laatste onderwerp.

Reactie: Liefde – Dankbaarheid – Bloemen – Kracht – Geluk - Gods Liefde.

Och, alle liefde en alle geluk, alle kracht, zijn niet anders dan één bloemenweelde het bewustzijn aangeboden door de grote liefde Gods. En daarom:

Het is of al de bloemen met stem
 Hun meester roemen,
 En zingen een oneindig lied,
 Eén weelde van bloeiend leven
 Herrezen uit het niet,
 Werd door God
 Het aanzijn eens gegeven.
 En ziet, met Zijn grote liefdemacht
 Ontvouwde Hij slechts niet
 Der Schepping pracht,
 Maar gaf ook aan het leven
 De mens, den engel
 Het bewustzijn dat nader komt tot Hem,

Dat kracht heeft, dat begrijpen kan,
Dat zoekt naar het geluk
En horen kan de stem
Van de oneindigheid.
Mensheid die 't geluk verwacht
En die zo vaak nog lijdt
Moge bedenken, het is God zelve
Die U tot lijden wijdt;
't Is Hij ook die u geeft de kracht
Om te weerstaan de grote macht
Van het kwaad.
't Is Hij die u vreugde geeft,
Hij die u leven laat.
Wanneer er liefde is in het bestaan
Tussen mens en mens, of liefdes
Die zelfs verder gaan
En overschrijden de grens
Van het menselijk bestaan,
't Is Hij die u geeft deze liefdemacht,
Hij die in u legde de wonderlijke kracht,
De kracht, die u leidt tot lijden,
Maar geeft ook onschatbaar geluk.
't Is God altijd weer die u geeft,
't Is God ook waaruit u leeft.
En wanneer u wilt spreken van vrede,
Geluk, van wonder of kracht,
Eén woord omvat dit alles,
Gods onweerstaanbare "liefdemacht".
Laat ons tezamen in vrede
Horen naar Zijn stem,
Dan vinden wij de vrede
Die komt van Hem,
Van Hem die altijd vrede geeft,
Die is het ware geluk, de ware kracht
Van al wat leeft.
We zullen misschien moeten gaan
Tot in de zonnige woestijnen
Van 't bestaan,
Waarin het licht verschroeit,
Het eigen-ik verbleekt,
Waarin het zijn begrensd te zijn
Van mens en geest zich wreekt.
Toch zullen we verder gaan,
Want aan het einde van de baan
Is God. Laten wij leven,
Niet of een lot ons beheerste,
Maar of ons de vrijheid gegeven
Ware, die werkelijk God aan alles geeft,
Dat bewust is van Hem
En horend Zijn stem
En Zijn wetten kennen, leeft.
Laten wij gaan de wereld door.
De wereld van geest en van stof
En zingen, de wereld, het zijn,
Al wat is, Zijn naam
En geven Hem lof.
Dan kunnen wij eens in vrede gaan
Naar het Rijk dat niemand nog kent
Dat is het begin van alles geweest

En is het verheerlijkte end van alles, God,
En wanneer wij de weg nog niet zijn gegaan
Tot het einde, laat ons niet stil blijven staan.
Wij gaan tezamen de stof en de geest,
Vereend en onbevreesd
Het onbekende tegemoet.
En uit het onbekende zendt God
Met Zijn licht een liefdegroet,
Laat ons gaan tot aan het eind van 't Al
Tot aan de grenzen van 't bestaan,
Laat ons ervaren, wat is waar
En wat slechts is de waan van 't zijn.
Laten wij overwinnen leed en pijn,
Afstand, denken,
Om te ervaren de werkelijkheid,
De werkelijkheid die ons alleen,
Alleen slechts God kan schenken.
Dan zullen wij allen, eens vereend,
Samen zijn in Hem
En weten, niets slechts horen meer,
Op Zijn zo vaak nog niet te verstane stem,
Maar Zijn delen, Zijn weten, Zijn kracht,
Zijn liefde,
De wonderlijke pracht
Van 't Al, die ons soms grieve,
Die zullen wij begrijpen en verstaan.
Dan aan het einde van de baan
Zullen wij zeggen: God wij danken U
Omdat Ge ons hebt gegeven
De onschatbare gave, de wonderlijke gave,
de heerlijke gave van 't leven.

Ik dank u voor uw aandacht. Ik wens u allen een prettige avond nog verder, een gezegende huisgang en nachtrust en ik hoop ook dat ik nog eens voor u mag spreken wanneer we weer tezamen zijn.
Goedenavond.